

عنوان مقاله:

اخلاق محیط زیست با نگاهی به روایات فریقین

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات تقریبی مذاهب اسلامی، دوره ۸، شماره ۳۱ (سال: ۱۳۹۲)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۰

نویسنده:

علی شیعه علی

خلاصه مقاله:

دین مبین اسلام همان طور که به خود انسان و زندگی او توجه داشته است و دستورات و احکامی برای سبک و شیوه این زندگی در نظر گرفته است، به محیط زندگی بشر نیز توجه خاصی نشان داده است. محیطی که از آن امروزه تحت عنوان محیط زیست نام می برند و از عناصر مهمی همچون آب، خاک و زمین و ... تشکیل یافته است. علاوه بر این در دین مبین اسلام از اخلاق اسلامی سخن به میان می آید که در کنار فقه اسلامی به مثابه دو بال برای عروج انسان در نظر گرفته می شوند. در اخلاق اسلامی نیز شاخه ای به نام اخلاق کاربردی وجود دارد که ناظر بر اعمال و کردار انسانی است و به بیان بهتر رفتار او در قبال محیط اطراف و رابطه با دیگر افراد جامعه را مورد بحث قرار می دهد. در مقاله پیش رو ابتدا بحثی پیرامون مفهوم محیط زیست و همچنین اخلاق کاربردی مطرح و سپس به یکی از فروع اخلاق کاربردی؛ یعنی اخلاق محیط زیست پرداخته می شود. اخلاق محیط زیست در واقع برخورد انسان با محیط زندگی اطراف خود اعم از محیط زیست جانوری، گیاهی و حتی بی جان را مورد بحث و بررسی و البته تقنین اخلاقی قرار می دهد. در این مورد آیات و روایات نسبتاً قابل توجهی در دین مبین اسلام وارد شده است که به تبیین این قواعد اخلاقی پرداخته اند و از این رو با مبنا قرار دادن روایات صحیح به تبیین گوشه ای از احکام فقهی و اخلاقی دین اسلام پیرامون طبیعت و محیط زیست پرداخته می شود. در پایان این نتیجه حاصل می شود که دین مبین اسلام با ارزش قائل شدن برای طبیعت، موجودات و کائنات، انسان مسلمان را موظف می کند در کنار وظایف عبادی و اجتماعی خویش، توجه خاصی به محیط زندگی اطراف خویش داشته باشد و با رعایت دستورات اخلاقی و حتی فقهی مرتبط با آن، حتی برای رشد و تعالی روحی و فرهنگی و ارزشی خویش نیز زمینه سازی نماید.

کلمات کلیدی:

اخلاق، محیط زیست، اخلاق کاربردی، روایات فریقین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/۸۶۲۵۶۴>